

ת"ד 4999/07/17 - מדינת ישראל נגד מורג נפתלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4999-07-17 מדינת ישראל נ' נפתלי

לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מולר

נגד

הנאשמת:

מורג נפתלי

ע"י ב"כ עו"ד ליאור נפתלי

הכרעת דין

כתב אישום הוגש כנגד הנאשמת אשר מייחס לה אחריות לגרם תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש.

כתב האישום מתאר, כי ביום 28.2.2017 בשעה 16:20 לערך, נהגה הנאשמת ברכבה מסוג רכב אחד, ברח' אלי כהן שבאזור, כאשר באותה השעה חצתה את הכביש ברח' אלי כהן בסמוך לבית מס' 1 הגב' א"ד (להלן: המעורבת), ילידת 1935, מימין לשמאל כיוון נסיעתה של הנאשמת.

הנאשמת נהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשרה לה להשלים את חציית הכביש בבטחה ופגעה בה, (בניגוד לכך בכתב האישום הואשמה הנאשמת בהוראת חיקוק של נהיגה בחוסר זהירות).

כתוצאה מן התאונה נחבלה המעורבת בחבלה של ממש בדמות חבלות ראש עם דימום קטן ע"ג הפלקס, ב-C.T. הודגמו שברים מרובים באגן (חלקם עם תזוזה) ונזקקה לניתוח, בנוסף אובחן שבר בפמור עם תזוזה משמעותית, ובעקבות כך, עברה שני ניתוחים בפמור שמאל וכן ניתוח בהרדמה מלאה לצורך שחזור וקיבוע, והכול כפי שמתואר בכתב האישום בסעיף 4 שבו.

בפרשת התביעה העידו:

ע"ת 1 - הגב' א"ד - המעורבת בתאונה.

ע"ת 2 - רס"ר שמעון לב הר - הגיש דו"ח שהופק משירת הסירנה - 1/ת.

ע"ת 3 - מר שרלי טל - עד ראיה.

ע"ת 4 - מר דורון דאוס - עד ראייה.

ע"ת 5 - בוחן התנועה - רס"ר יאיר ירדני - הגיש מוצים - ת/1 - ת/26.

במהלך שמיעת פרשת התביעה הוגשו מוצגי ההגנה - נ/1 - נ/3

בפרשת ההגנה

הנאשמת שמרה על זכותה שלא להעיד.

מטעמה העיד עד מומחה, מר **וייסמן משה** שהגיש חוות דעת אותה ערך - נ/4 וכן שרטוט שערך במהלך העדות - נ/5.

ראיות התביעה:

המעורבת - עדת תביעה 1 - הגב' א"ד, העידה שאינה יודעת ואינה זוכרת דבר על האירוע ואף מציינת עובדות שונות וסותרות, אך בסופו של דבר חוזרת ואומרת שאינה זוכרת את הדרך שבה הלכה, אלא יודעת לומר שהלכה למכולת ושאל קרתה התאונה (ראה עמ' 4 שורות 16, עמ' 5 שורות 5 - 6, ש' 25).

יודעת לומר, שקודם התאונה הייתה אישה עצמאית, הלכה על שתי רגליה, עבדה בניקיון וטיפלה בבן זוגה ולאחר קרות התאונה, נפגעה ברגליה ובראשה ומאז לא חזרה ללכת והיא ישובה על כיסא גלגלים ונעזרת במטפלת צמודה (עמ' 4 שורות 18 - 25, עמ' 5 שורות 5 - 6, עמ' 7 שורות 6 - 26).

מצבה הרפואי של הולכת הרגל, מתועד במזכרים שרשם הבוחן ירדני (ת/8, ת/10, ת/13 ו- ת/15), הנפגעת תחילה **"חסרת הכרה"** ובהמשך, **"מבולבלת, סובלת מכאבים, מדברת בקושי ומוגבלת מאוד"**.

עד התביעה 2 - רס"ר **לב הר שמעון** - הגיש את דו"ח הפעולה ת/1 - ממנו עולה כי בהגיעו לזירת האירוע ביום 28.2.2017, לרחוב אלי כהן 1 שבישוב אזור, פגש את הנאשמת ובעלה אורן נפתלי, כאשר הנאשמת לא אמרה דבר ולא שיתפה פעולה, תחת זאת בעלה הסביר שהיא בטרומה וכן הודיע שהזיז את הרכב ממקום התאונה והעמידו במקום אחר - לדבריו, בשל כך שברכב היו ילדיו הקטינים.

הבוחן המשיך ותאר שבמשך כשעה וחצי לאחר האירוע התרשם, שהנאשמת ניסתה להתחמק מתשאול וחקירה, זאת גם לאחר הגעת הבוחן למקום, ובנוסף אף מי שהתייצג כבן זוגה של הנאשמת, המשיך להפריע לו ולבוחן לבצע את עבודתו.

במקום אותרו כתמי דם, ככאלו השייכים למעורבת - מול הכתובת ברחוב אלי כהן 1, על הרכב גופו, לא נראו סימנים.

בחקירתו הנגדית, הבהיר העד לענין חוסר שיתוף הפעולה של הנאשמת, "היא לא תקשרה ולא הייתה מוכנה לתקשר, היא נכנסה לבית הכנסת, נתנו לה את כל הזמן שבעולם, אחרי שעה וחצי יאיר (הבוחן) ניגש לשם, היא לא שיפתה פעולה, המצב הנפשי שלה לא היה טוב.. אבל היא לא רצתה לענות על שום דבר... גילינו רגישות... היה שם הרבה דברים שאנחנו כשוטרים פשוט היה לנו הפרעה בעבודה... הבעל לא הפסיק להפריע.. הייתה הפרעה נוראית מצד הבעל. ניסה לשבש את העבודה.. היא התחמקה מלתת לו תשובות... עדיין הייתה צריכה לענות על השאלות של הבוחן" (עמ' 8 שורות 11 - 32, עמ' 9 שורות 1 - 25).

בת/1 תיעד העד שלא אותרו מצלמות במקום ולא היה מעבר חצייה בסמוך למקום התאונה.

עד תביעה 3 - **מר שרלי טל**, תיאר בעדותו, שעבד בגינה ברחוב אלי כהן בקצה הרחוב, כשהייתה אותה העת שורת מכוניות שחנתה בצד הדרך, אולם בקטע שבו עמד לא הייתה מכונית שחנתה ואז ראה שהגיע רכב ועל המדרכה בצד שמאל ולשאלתו ענתה הנאשמת **"כן דרסתי אישה"**, וכשיצא לרחוב ראה את **"א"ד שוכבת על הרצפה, על הכביש, עם הגב על הרצפה כשהפנים כלפי מעלה"**.

מכיוון שהוא חובש, בדק אותה וניסה לשוחח איתה והיא **"לא ענתה לעניין"** ואילו הפוגעת- הנאשמת, תוך כדי שהתקשרה למד"א, ניהלה עימו שיח קצר וענייני.

לאחר שחזר חזרה למקום האירוע, שכן הלך לברר את מצבו של בן זוגה של המעורבת (שמהבהלה, נפל במדרגות ביתו), ראה שיש מתחת לראש שלה שלולית דם וגילה שיש לה **"חור ממש גדול בראש"**, לפיכך נתן לה עזרה ראשונית עד להגעת עזרה רפואית (עמ' 10 שורה 3 - 21).

גם עד זה מעיד שמתוך הכרות את המעורבת בתאונה, הרי שמצבה קודם התאונה היה טוב ואף עבדה בעבודה פיזית - בניקיון (עמ' 11 שורות 16 - 17).

עד זה ביצע הצבעה ביחד עם הבוחן ירדני בת/21- מתועד מקום חניית רכב הנאשמת כ- 12 מטרים ממקום הפגיעה ומקום שכיבת הולכת הרגל על הכביש.

עד תביעה 4 - **דורון דאוס**, תיאר את האירוע שאירע במקביל אליו ובעוד הוא הולך ברחוב ותוך שפנה לרחוב אלי כהן שמאלה **"ואז בפנייה שמאלה הייתה הפגיעה של הרכב באישה, אני לא ראיתי את הפגיעה עצמה כי זה היה בצד השני שלי"** (עמוד 11, ש' 24 - 26).

ושבו ממשיך ומתאר **"כשאני פניתי שמאלה רק אז הגיעה נהגת הרכב ונעצרה במקביל אליי, היה צעקות שלה ושל הילדים, כתוצאה כנראה מהפגיעה, היא נעמדה ואז היא עלתה שמאלה על המדרכה, היא פגעה באשה ואז היא כנראה ברחה מהפגיעה... ואז היא עלתה על המדרכה להתרחק מהנפגעת... על המדרכה שאני הייתי**

בה... היא זזה עם הג'יפ - אני לא ראיתי לאן" (עמ' 11 ש' 26 - 31).

בחקירתו הנגדית מתאר שוב את האירוע והתנהגות הנאשמת בסמוך: "פניתי שמאלה באלי כהן והתחלתי ללכת והרכב שפגע עליה על המדרכה שלי והיא עצרה לפניי. אחרי שהיא פגעה בה היא נעצרה. היא נעצרה ממש צמוד אליי בזמן הפגיעה ואז החלו שם צרחות... ואז היא המשיכה לעלות. אמרתי לה תעצרי שנייה, ראיתי שיש מישהו מתחת לרכב ואז היא חתכה שמאלה ועלתה על המדרכה שאני הייתי" (עמ' 12 ש' 12 - 17).

עוד נקודה שמדגיש העד - "הולכת הרגל לא הייתה על המדרכה שלי. לא ראיתי את הולכת הרגל, רק לאחר התאונה... הייתי בזמן התאונה, רק לא ראיתי את הפגיעה" (עמ' 12 ש' 26 - 30), ובהמשך אמר, "היא לא הייתה על המדרכה שלי" (עמ' 13 ש' 7).

בנוגע למיקום הרכב והתאונה בהתייחס למקום עמידתו הבהיר, "כשאני פניתי שמאלה היא פנתה שמאלה יחד איתי אפשר לומר" (עמ' 12 ש' 24 - 30), ובהמשך "הפגיעה הייתה במקביל אליי, כשהיא פגעה בהולכת הרגל היא הייתה חצי מטר ממני, הרכב היה במקביל אליי, ביני לבינה" (עמ' 13 ש' 17 - 21).

בנוסף מעיד העד כי הוא מכיר את המעורבת והיא "עוברת דרך החנייה בצורה לא זהירה... חותכת לי את נתיב הנסיעה... אני לא עליתי עליה אבל קרוב. בגלל זה אני זוכר אותה" (עמ' 13 ש' 11 - 16).

מכל הראיות הללו ועוד קודם שאבחן את עדות הבוחן, ברור הוא, כי מקום התאונה היה בסמוך לפנייה שמאלה לכיוון רחוב אלי כהן, כאשר הולכת הרגל הגיעה מימין רכב הנאשמת ונפגעה. הנאשמת עצרה (או לא), אך מיד המשיכה בנסיעה תוך שהיא מרחיקה את רכבה ממקום הפגיעה ורק לאחר מכן יצאה ובאה לברר את מצבה של הנפגעת.

עוד ניתן לומר שהנאשמת שוחחה עם האנשים במקום, דיברה לעניין ואף פעלה כפי שמצופה ממנה, דהיינו, יצרה קשר עם אנשים סביבה, שוחחה עם העד שרלי, ענתה לעניין ואף ביקשה ליצור קשר עם בעלה לצורך הגעה למקום.

בסמוך לכך, ומשהמתינה לבוא המשטרה שינתה את טעמה ואת התנהגותה, לא הסכימה לשוחח עם אוכפי החוק ולא מסרה כל גרסה שהיא במשך זמן ארוך של כשעה וחצי, זאת כאשר בן זוגה ועו"ד שהיו במקום, הם אלו שבפועל ניהלו את האירוע במקום ובן הזוג אף ביצע פעולות שגובלות בשיבוש ממשי של פעולות חקירת המשטרה במקום.

עד תביעה 4 - בוחן התנועה רס"ר ירדני יאיר - הגיע בסמוך לקרות האירוע ביום 28.2.17 בשעה 17:30 למקום התאונה ותיעד את מקום הפגיעה המשוער - לפי כתמי הדם ואף ניסה לשוחח עם הנהגת במקום.

העד מעיד לגבי הפעולות שביצע, מצין כי תיעד בת/6 את ניסוי שדה הראייה שביצע ביום 1.3.17, כאשר ברחוב אלי כהן מכיוון מזרח למערב ומקו הצומת ניתן לראות הולך רגל במרחק של 30 מטרים. כמו כן מצין שעל פי אותו ניסוי,

ועוד קודם שמגיעים לקו הצומת ו- 17 מטרים ממנו, ניתן לראות את המקום שבו נמצאו כתמי הדם (עמ' 16, שורות 12 - 17).

כתמי הדם נמצאו 7 מטרים לאחר קו הצומת, כך שעל פי ת/6 ניסוי שדה הראייה, נהג הנמצא בנהיגה ועובר לפנייה שמאלה וקודם שהשלים אותה, יכול לראות את קטע הכביש פתוח לפניו עד אחרי רחוב יצחק שדה.

בעניין ניסוי זה ולשאלת ההגנה אומר, כי לא ביצע זאת כאשר הולכת הרגל עומדת על המדרכה, וייתכן שהיה, בדיעבד, מבצע אף ניסוי זה ומצלם תמונה נוספת.

בנוסף, הבוחן מעלה תמיהה והסבר אפשרי לעניין התנהגותה של הנאשמת בסמוך לפגיעה, שכן מכך שלא עצרה במקום אלא המשיכה ועצרה את המכונית כ-20 מטרים לאחר מכן, הסיק כי ייתכן שאיבדה שליטה על הרכב (עמ' 16, שורות 22 - 27).

חוזר על כך ומבהיר כי למסקנה זו תרמו עדויות הנאשמת והעד דאוס שלא העלו בחקירתם במשטרה את העובדה שהנאשמת עצרה את רכבה מיד ובסמוך לפגיעה בהולכת הרגל (עמ' 27 ש' 21 - 30) מפנה לדברי הנאשמת בחקירתה ואומר: **"היא אמרה שהיא עצרה את הרכב רק ברחוב יצחק שדה שהוא ממוקם 20 ומשהו מטר אחרי מקום התאונה, משהו שהיה תמוה בעיני, שמישהו שדורס בנאדם לא עוצר במקום"** (עמ' 16 ש' 18 - 27).

עדיין, לא שולל את העובדה שייתכן שהנאשמת כן שלטה ברכב והעלייה למדרכה לא נבעה מהעדר שליטה (עמ' 29 ש' 3 - 10).

העד אומר שהמסקנות שהסיק **בת/2 - דוח הבוחן**, לא היו משתנות נוכח עדותו של העד דאוס אשר נחקר מאוחר יותר ולאחר שמילא את דוח הבוחן ואשר העיד, שלא ראה את הפגיעה ולא ראה את הולכת הרגל, שכן, כך מניח, שתשומת הלב של הנהגת ושל הולך הרגל הן שונות וכך זווית הראייה שונות (עמ' 17 ש' 12 - 13).

העד אף מעיד, כי ייתכן שכלי הרכב של הנאשמת היה על הציר של העד דאוס ולכן הוא לא ראה את הולכת הרגל (עמ' 19 ש' 28 - 30), דבר שעלה בבירור מעדותו של העד, ובכל מקרה מפנה לניסוי שדה הראייה ולתמונות שצילם ובהנחה, שהולכת הרגל חצתה מבין שתי מכוניות חונות.

לשאלת ההגנה, העד עונה, שאם אכן הנאשמת עצרה את רכבה בקו הצומת, הרי שזה לרעתה של הנאשמת, שכן היה עליה לראות את הולכת הרגל זמן רב יותר והייתה צריכה להגיב לכך (עמ' 25, ש' 15 - 25), **"היה לה יותר זמן לראות את הסביבה"** (עמ' 26 ש' 5 - 6).

מתאר בעדותו לגבי התנהגותה ה"מוזרה" של הנאשמת, שהסתגרה בשירותים וסירבה לצאת החוצה, לשוחח עם השוטרים ולענות על תשובות (עמ' 22 ש' 16 - 32), כשמדגיש, שהתנהגות זו חיבלה והקשתה על חקירת האירוע בזמן אמת וציין: **"אני יכול לומר לך בוודאות כי התגובה שלה הייתה קיצונית, חוסר שיתוף הפעולה שלה היה חריג, לא נתקלתי בדבר כזה"** (עמ' 24 ש' 11 - 13).

לשאלת ההגנה מדגיש, שאינו יודע מה מהירות הולכת הרגל ומהירות נסיעת הנאשמת, כמו כן נוכח העובדה, שהרכב הוזז מן מקום, הרי שמרחק החצייה של הולכת הרגל לא ידוע לו בוודאות וייתכן שהולכת הרגל הוטחה כתוצאה מהפגיעה (עמ' 26, ש' 7 - 29).

ממשיך ומעיד לגבי **ת/2** - דו"ח הבוחן, שם רשם, שהולכת הרגל הלכה בקצב איטי בהתאם לקצב חצייה סביר נורמאלי לאישה בת 82, גם אם היא בריאה וללא מקל, **"אני עוד לא ראיתי אדם בן 82 רץ ברחוב... (מהירות) רגילה לאנשים בני גילה, איטי, זה המשמעות"** (עמ' 27, ש' 14 - 18).

ראיות ההגנה

הנאשמת החליטה שלא להעיד (עמ' 34 ש' 26) ושלא תפרוס את גרסתה ומכאן שזו לא תעמוד לחקירה נגדית ובחינתה על ידי המאשימה ובית המשפט.

מטעם ההגנה העיד מר **וייסמן משה** - מומחה מטעם ההגנה - בוחן תנועה, אשר הגיש את חוות דעתו שערך, כחקירה ראשית- **נ/4** ואף הגיש שרטוט שערך במהלך עדותו, **נ/5**.

לשאלת המאשימה ציין, שלא ערך ניסוי שדה ראיה במקום וזאת לאור כך, שלא היו במקום בעת ביקורו, כלי רכב שחנו בצד ימין של הדרך (עמ' 35 ש' 14 - 32) והוא אינו חולק על שדה הראיה שנקבע על ידי הבוחן, שהוא 30 מטרים כאשר הולכת הרגל עומדת על הכביש, אולם מציין, שהנתון החסר כשהולכת הרגל נמצאת בקו כלי הרכב החונים, פוגע בניסוי ובמסקנות (עמ' 36 ש' 1 - 4).

העד מסביר, שבשחזור, אותו ערך עם הנהגת ואיסוף הנתונים שעמדו בבסיס חוות הדעת שהגיש, אלו נמסרו על ידי הנאשמת, שהצביעה בפניו על מקום האימפקט ולפיכך נמדד על ידו שהמרחק משפת המדרכה לנקודה זו עומד על 2.80 מטרים ואילו מהדופן השמאלי של רכב חונה, המרחק עד לנקודת האימפקט עומד על 0.8 מטרים, כך שהמסקנה לדעתו היא, שהתאונה הינה בלתי נמנעת (עמ' 36 ש' 12 - 14).

מעדותו, בחקירתו הנגדית, הסתבר שהעד טעה בחישוב מהירות הולכת הרגל - בגילה, אולם לדידו גם בהינתן הנתון החדש, עדיין מסקנתו אינה משתנה והמדובר בתאונה בלתי נמנעת.

דין והכרעה

אומר תחילה, כי על אף שבוחן התנועה ירדני,אמר בעדותו, כי מדובר בתיק שנחקר על ידו זמן קצר לאחר שהוסמך כבוחן תנועה, ואף שמצאתי שעבודת הבוחנות שביצע לוקה בחסר, הרי שיש לבחון את פעולותיו על רקע הודעות העדים, הממצאים שנמצאו בשטח ולא היטשטשו על ידי פעולות שיבוש של הנאשמת או אחרים שהיו במקום ולברר, האם מהעובדות שחולצו, ניתן להחליט ולקבוע לעניין אחריות הנאשמת.

כיוון חציית הולכת הרגל ומקום האימפקט

מעדות ע"ת 3 דורון דאוס, ניתן לדלות מספר נתונים חשובים ללא קושי, נתון חשוב מאוד הוא **מקום חציית הולכת הרגל וכיוון חצייתה**, שכן העד העיד באופן ברור, שהוא - בהליכה, והנאשמת - באמצעות נהיגה ברכבה, פנו שמאלה ביחד ובאופן סימולטני, לרחוב אלי כהן 1, כאשר הוא היה נוכח בפועל בעת קרות התאונה אך לא ראה אותה, זאת מן הסיבה, שרכב הנאשמת "חצץ" בינו לבין הולכת הרגל, עוד הבהיר העד, שהולכת הרגל לא הייתה על המדרכה השמאלית, עליה הלך, ולא ראה את הולכת הרגל.

מכל אלו יש להסיק- שהולכת הרגל חצתה מימין לשמאל רכב הנאשמת ולא הפוך, (כך גם עולה מעדותו של העד במשטרה ב- נ/2 עמ' 1 ש' 9 + עמ' 2 ש' 39-40, ואף מחוות הדעת של ההגנה נ/4).

מקום האימפקט אף הוא, ניתן לקביעה, לפי דברי העד דאוס לא ראה שהולכת הרגל הוטחה או הועפה, אלא לאחר שזו נפגעה ונפלה, המשיכה הנאשמת בנהיגתה כשהיא עולה על המדרכה השמאלית, עליה הלך העד דאוס, כאשר ניתן להניח באופן מושכל, כי לו הולכת הרגל הייתה מוטחת, היא הייתה נגלית לפניו באופן כלשהו, גם אם בצורה מינורית.

העובדה שהעד דאוס רק שמע את התאונה אך לא ראה אותה, משמעותה, שהולכת הרגל נפלה בסמוך מאוד למקום הפגיעה, והיא היא הסיבה שהנאשמת הסיטה את רכבה שמאלה וסטתה מנתיב הנסיעה (תוך שעלתה עם גלגל רכב שלה על גוף הולכת הרגל).

מקום כתמי הדם, מתיישבים עם עדותו של העד דאוס כמקום הפגיעה, שהינו מקום האימפקט המוערך בין רכב הנאשמת לגוף הולכת הרגל, זאת גם לאור העובדה שהעד מצוין בעדותו, שרכב הנאשמת בעת הפנייה שמאלה, **היה במרחק של כחצי מטר ממנו**, כך שהפגיעה בהולכת הרגל שהיה בחזית קדמית של הרכב היה **בתוך הנתיב הנסיעה השמאלי ובמרכזו**.

בעניין זה אף אומר, כי קביעת מקום כתמי הדם כמקום האימפקט, הינה לטובת הנאשמת, שכן, הוא המקום בו היה מונח ראש המעורבת לאחר הפגיעה, ועל פי עדות העד שרלי, היא דיממה מחור שנפער באחורי ראשה, כשהיא שוכבת על גבה.

מכאן שאם הלכה המעורבת, מימין לשמאל רכב הנאשמת הרי שמקום עמידתה, רגליה, היו אפילו פנימה אל תוככי הכביש ולשמאל כתמי הדם שנמצאו, שכן עם החבטה של הרכב ברגליה, נפלה לקרקע ואחורה על גבה וראשה.

תיאור האירוע כפי שעולה מהודעתה במשטרה (בת/3 בעמ' 2 ש' 10 - 13): "ברח' נורדאו יצאתי מהחניה, אני זוכרת שפניתי שמאלה באלי כהן לכיוון בית חב"ד ולא ראיתי אותה, הרגשתי שפגעתי בה, ראיתי שפגעתי בה, זה הכל ביחד המהלך הזה. לקחתי את האוטו שמאלה ואז נסעתי שמאלה ביצחק שדה שהילדים לא יראו את התאונה".

הנאשמת לא מתארת, שהולכת הרגל הוטחה קדימה או הועפה, משמע שהיא נפלה כמעט במקום שם נפגעה, ושהנאשמת סטתה מיד עם רכבה שמאלה על מנת שלא לפגוע בה כשהמשיכה בנסיעה, כך לפי דבריה.

עוד ניתן לומר שבאותה העדות שמסרה, ציינה שפגעה בה ב"חזית ימנית" (עמ' 2 ש' 31) דבר שמחזק את כיוון הליכת הולכת הרגל מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת, וכן שעלתה "עליה" עם הגלגל, דהיינו, הולכת הרגל נפלה ונפגעה במקום האימפקט או ממש בסמוך לנקודה זו (עמ' 2 ש' 36-37).

אפיון הפציעות, אף הוא מצביע על אופן התרחשות התאונה- שהיא נפילה מתחת לגלגלי הרכב ועניין זה עולה מן המסמכים הרפואיים שהוגשו ת/27, מדוח רפואי של מד"א- שם תועד "ככל הנראה נדרסה בגפיים התחתונות תחת הגלגלים".

ממסמכים רפואיים נוספים שהוגשו (ת/27), עולה בבירור, שהפגיעה הייתה בצד שמאל שלגוף הולכת הרגל ובגפיים התחתונות "קיצור גפה חיצונית ירך שמאל", "שבר בעצם הפמור משמאל עם ניתוק ותזוזה משמעותית".

בעדותה ת/3 מוסרת, שאיננה בטוחה שמבטה היה ישר לפניו, "אני חושבת שכן" (ש' 54 - 55) ואינה יודעת להסביר הכיצד לא ראתה את הולכת הרגל ושלא בלמה עם הפגיעה אלא הסיטה את רכבה שמאלה ועלתה על המדרכה השמאלית (ש' 92 - 93) "אני לא בלמתי, אני לקחתי את האוטו שמאלה".

לעניין זה, איני מקבלת את עדות המומחה מטעם ההגנה בדבר קביעת מקום האימפקט (נ/4), שכן הנאשמת לא ציינה בשום שלב של החקירה, לא מיד ובסמוך במקום האירוע ולא בפני הבוחן בעת החקירה במשטרה, מהו מקום הפגיעה, לא הצביעה, לא שחזרה ולא הסכימה לתת פרטים מעבר למלמולים ולברחה אל תוך חדר שירותים שהיה בסמוך, כשכל התנהגותה הייתה מוזרה ותמוהה במקרה הטוב.

על פי עדות הנאשמת, הרי שלא ראתה דבר עד לרגע הפגיעה בהולכת הרגל (ת/3 ש' 29 ו- ש' 60 - 62), כך לפי דבריה, ומה שידעה לא יכול היה להוות נתון כלשהו בהבנת האירוע, כך, שלא יתכן שלאחר מספר חודשים וכאשר חומר החקירה המלא מצוי בידיה, תוכל להחליט ולהצביע על מקום האימפקט כשהיא מציגה אותו בפני המומחה מטעמה בלבד.

עוד אדגיש, כי עדות זו, שנמסרה למומחה, הינה בבחינת עדות כבושה, במקרה הטוב, אך אפילו זאת לא ניתן לומר,

שכן, כפי שציינתי, עדות זו לא הובאה בפני בית המשפט והמאשימה ועדות זו לא עמדה לחקירה נגדית ומכאן שמדובר בעדות שמיעה וככזו אין לה כל משקל ואיני יכולה לקבל זאת ולייחס לנתון זה משקל כלשהו (לנושא זה אתייחס בהמשך).

מאידך עד התביעה דאוס, העיד במשטרה, העיד בבית המשפט ונחקר נגדית כששב וחזר על אמרותיו ואף נתתי אמוני בעדותו ככזו, שהינה חסרת פניות, שכן בצד עדות זו אף ציין שראה את הולכת הרגל חוצה את הרחוב, במקרה אחר, בלא זהירות (אף על פי שמעולם לא פגע בה).

קביעות אלו אף עולות בקנה אחד עם חוברת "שיחזור תאונות דרכים מסוג פגיעה בהולך רגל", שם בעמ' 17 בסעיף ב', נקבע, כי "מהירות קבועה של רכב הפוגע בגוף הולך הרגל, כוח החיכוך ביניהם יהיה אפס והגוף (של הולך הרגל), ייפול לכיוון הקרקע".

בסעיף ג' שם, נרשם, שאם מרכז הכובד של הולך הרגל נמצא נמוך יותר ממרכז המגע, כאשר בענייננו מדובר ברכב מסוג אחוד (ג'פון), והולכת הרגל נמוכה, אזי "הולך הרגל יידחף מהמכה כלפי מטה ויידרס על ידי גחון הרכב".

במקרה זה, שבו לא היה כל נזק לרכב הנאשמת, השמשה לא נופצה ואף לא נסדקה, ההנחה שמהירות הנסיעה לא הייתה גבוהה וקבועה, גם לאור דבריה שהייתה במהירות גלישה, והפגיעה בגוף הולכת הרגל בצידה השמאלי, היה עם חזית קדמית ימנית של הרכב, דבר אשר גרם לה ליפול לכיוון הקרקע, תוך שגלגלי הרכב דרסו אותה בגפיה התחתונים.

מכל המקובץ לעיל, ברור שאין לקבל את מקום האימפקט עליו הצביעה בפני הבוחן חודשים רבים לאחר מכן וכשנתון זה לא הועלה בבית המשפט ועמד לחקירה נגדית, אין זאת אלא שמקום האימפקט "נבחר" על ידה ככזה, הנוח וטוב לתוצאות ולממצאים שישרתו את עמדת ההגנה.

על פי הסקיצה (ת/17) והתרשים (ת/18), שערך הבוחן, המדובר בכביש דו סטרי בעל שני נתיבי נסיעה, אחד לכל כיוון, כשבצד ימין של הכביש חונים כלי רכב פרטיים במקביל לשפת המדרכה ותופסים נפח מתוך נתיב הימני- כמחצית (כך אף ניתן לראות מת/19 בתמונות 5,6,8).

נתונים נוספים העולים מתרשימים אלו הם רוחב הכביש על שני נתיביו, של 6 מטרים, כשכתימי הדם נמצאו במרחק של 6.8 מטרים מקו הצומת שמאלה, האחד במרחק של 1.3 מטרים והאחר 2.2 מטרים מן המדרכה השמאלית ובמקביל אחד לשני (כך גם תועד בת/19 בתמונות 5, 10).

ממצאים אלו מחזקים את המסקנה, שהולכת הרגל כבר הייתה בנתיב השמאלי ולקראת סיום החצייה, כאשר הגיעה הנאשמת בנהיגה ופגעה בה בעת שפנתה שמאלה.

על פי ניסוי שדה ראיה שבוצע במקום 6/ת-20, ביום 1.3.17 ובשעה 13:30, כשכלי הרכב החונים בימין כביש רחוב אלי כהן מכיוון נסיעת הנאשמת באופן שתואם את שהיה בעת האירוע, מעלה, שבמרחק של- 17 מטרים מקו הצומת (דהיינו קודם קו הצומת), ניתן להבחין במקום בו נמצאים כתמי הדם.

ניסוי זה תועד בתמונות (20/ת), כך שבתמונות 13 ו-14, ניתן לראות בבירור הולך רגל אשר עומד בין כלי הרכב החונים (עמ' 20 ש' 3 - 9).

עוד נקבע, כי מקו הצומת, שדה הראייה שמאלה נפתח למרחק של 30 מטרים מדוד, ושנהג אשר מתחיל בפניי שמאלה רואה נכוחה את כל קטע הכביש עד לאחר רחוב יצחק שדה.

בנוסף אפשר להתרשם מן התמונות (20/ת), שניתן לראות באופן ברור כי לו הנהגת הייתה מביטה נכוחה קדימה תוך תשומת לב, הר שהייתה מבחינה על נקלה בהולכת הרגל, גם אם חצתה בן כלי הרכב חונים וגם אם הלכה בלא זהירות ומבלי שהביטה סביבה.

אין זאת, אלא שהנהגת, גם אם נעצרה בקו הצומת, דעתה הוסחה ולא ראתה את הולכת הרגל אלא עד העת שפגעה בה.

בעניין זה, חוות הדעת של מומחה ההגנה לא מעלה ולא מורידה ועל כן לא היה בה נתון אחר אשר סתר את ממצאי בוחן התנועה, שכן המומחה, שכל תפקידו להאיר עובדות אחרות ושונות שיש בהן כדי להעלות ספק לטובת ההגנה ואף שהגיע למקום התאונה, גם לצורך ביצוע ניסוי שדה ראיה לכך שהולכת הרגל עומדת על גבי המדרכה- נתון שלדעתו חסר ומשנה את תמונת המצב לטובת הנאשמת, לא עשה כך מנימוק שאינו יכול להתקבל על ידי (שלא יכול היה לשחזר את התנאים כפי שהיו ביום האירוע, בהעדר כלי רכב חונים במקום, וזאת כשכל אשר היה צריך, הוא להעמיד בנוסף שני כלי רכב נוספים בצד הדרך).

לזה יש להוסיף, כי ניתן לראות בבירור, מתמונה שתיעדה את מצב הרחוב, כלי הרכב חונים ושדה הראייה, כי יש רווח בינות לכלי הרכב כך שגם אם הולכת הרגל עמדה על המדרכה ניתן היה להבחין בה במבט קדימה.

חוות דעת מומחה - 4/נ

אומר, שלאחר עיון בחוות הדעת של המומחה, אני דוחה אותה מכל וכל, שכן מדובר בחוות דעת הנסמכת על עדות שכל כולה הינה עדות שמיעה ואינה נסמכת על הראיות בתיק.

אמנם בעמ' 3-4 לחוות הדעת, מציג המומחה את העדויות שנאספו בתיק החקירה, בקצרה, אולם אף על פי כן, ובניגוד להם, קבע את מקום האימפקט על פי דברי הנאשמת, כאשר הנאשמת מעולם לא הצביעה על מקום האימפקט בפני בוחן, ואף לא ציינה דבר בעדותה במשטרה.

ההפך הוא הנכון, הנאשמת אמרה בעדותה במשטרה, שלא ראתה את הולכת הרגל אלא "**ברגע שפגעה בה**", כך שלא יכולה לומר מהיכן הגיעה ולא יכולה לומר שיצאה בינות לכלי הרכב החונים, ומכאן שכל חוות הדעת אשר נסמכת על דברים שלא נאמרו והינם כבושים ולא עמדו לחקירה נגדית, אינם יכולים להתקבל.

מאידך, דווקא בחינת הממצאים הקיימים ואשר אין עליהם מחלוקת לא נבדקו כדבעי, והם כתמי הדם שנמצאו על גבי הכביש, כאשר המומחה לא נתן הסבר למקום המצאות כתמי הדם, לא ביצע חישובים ממקום כתמי הדם כפי שצריך היה, אלא התעלם מהם התעלמות מוחלטת.

המקום שנקבע כמקום האימפקט על ידי מומחה ההגנה, מטבע הדברים נקבע קרוב מאוד לכלי הרכב החונים, כאשר כתמי הדם נמצאו בתוככי הכביש ולאחר כמחצית מנתיב הנסיעה.

העובדה שהבוחן התעלם התעלמות מוחלטת מכתמי הדם שהיו על הכביש ולא התייחס אליהם ולו באמירה אחת או נתן הסבר להם - היא החסר אשר לא ניתן להשלים ולא מצאתי שחוות הדעת נותנת הסבר הגיוני או חלופי.

לגבי החלק בחוות הדעת המתייחס לעבודת הבוחן המשטרתי כעבודה רשלנית, איני מסכימה עם אמירותיו של המומחה, שכן הניסוי נעשה מיד ובסמוך לאירוע התאונה, כאשר כלי הרכב היו במקום, צולמו תמונות, נערך ניסוי שדה ראיה והכל ככל שניתן ובתנאים הקרובים למציאות ותוך ניסיון לתת מענה חלופי לכיווני ההליכה של הולכת הרגל - זאת עקב חוסר שיתוף פעולה של הנאשמת ואף על פי שהיא ובני משפחה עשו הכול על מנת לפגוע בזירה ולהקשות על עבודת המשטרה והבוחנות.

בצד הביקורת על עבודת הבוחנות, ניתן היה לצפות שהבוחן ימלא את החסר הנטען על ידו בחוות דעתו, ואת הנתונים החסרים, וכן יתייחס לממצאים שנמצאו בזירה, דבר אשר לא נעשה על ידו.

הבוחן יכול לקבוע, ואף קיבלתי את קביעתו זו, שרכב הנאשמת עלה על גופה של הולכת הרגל - הן משום שהנאשמת עצמה אמרה כך, אך גם משום שהחבלות על גופה של הולכת הרגל הצביעו על כך ומתוך עיון במסמכים הרפואיים וכמובן לאור העובדה שהולכת הרגל כעת, לאחר התאונה, לא שבה ללכת על רגליה והיא ישובה על כיסא גלגלים.

החישוב שנערך בסעיף 8 לחוות הדעת לא מתקבל על ידי וזאת משום שהמרחקים לא הוכחו בפני ואינם מתיישבים עם הממצאים שתועדו במקום ואין הנאשמת וההגנה יכולים להצביע על מקום על גבי הכביש כמקום האימפקט, אשר מביא לתוצאה הרצויה מבחינתם.

חוות הדעת **נ/4** והשרטוט **נ/5** אינם מתיישבים עם הגיונם של דברים, שכן הפניה שמאלה שבוצעה על ידי הנאשמת, כפי שעולה מן השרטוט אותו צייר המומחה בעת עדותו, ובהינתן שהולכת הרגל עמדה במקום המסומן - אזי התאונה לא הייתה מתרחשת בתוככי הכביש ובמקום שם נמצאו כתמי הדם.

מובן שככל שמקום האימפקט היה כבר באמצע נתיב הנסיעה לקראת סיום חציית הולכת הרגל, רשלנות הנאשמת הינה ברורה וגדולה וככל שהאירוע יהיה בסמוך לשפת המדרכה, אזי הרשלנות מונחת לפתחה של הולכת הרגל ובכך נעוץ ההבדל בין דוח הבוחן, אשר נסמך על הממצאים בזירה לבין חוות הדעת של מומחה ההגנה, שנסמך על עדות כבושה שלא נשמעה עד לרגע זה בבית המשפט.

עדות שמיעה

הדברים אותם אמרה הנאשמת לעד ההגנה המומחה ואשר נרשמו בנ/4, נאמרו לו בלבד והוא הציגם מכלי שני, ומכיוון שכידוע הכלל הוא שעד מעיד בבית המשפט על עובדות שהוא קלט בחושויו שלו ואין הוא רשאי למסור בעדותו עובדות שנקלטו בחושויו של אחר והגיעו לידיעתו של העד מפי השמועה, הרי שלדברים אלו אין לתת משקל כלשהו.

הטעם הוא, שעד זה אשר שמע את הדברים מאחר, לא יכול לערוב לדברים אלו ולא יכול להיחקר בחקירה נגדית ואין לו ידיעה בדבר אמיתות תוכן הדברים שנמסרו לו אם לאו (ראה ד"נ 23/85 טובול, ע"פ 436/80 עמוסי) ומכאן משמית את הבסיס לקבילות המידע כראייה.

לעניין החשיבות של החקירה הנגדית ככזו שיש בה אפשרות לבכר את העדות ולבחון את כוחה הראייתי, ראה י. קדמי, על הראיות חלק שני בעמ' 551 - 558.

שיבוש הליכי חקירה - התנהגות מפלילה

אמנם לנאשם זכות לשתוק ולא למסור את גרסתו, אולם בשום אופן אינו יכול לשבש הליכי חקירה, לתאם גרסאות או להקשות על החקירה באופן פוזיטיבי, כגון הזזת כלי הרכב מן המקום, דבר שעולה באופן חריג וברור בתיק זה.

ולפי דברי הבוחן: **"זה תאונה קשה מבחינת התנהלות, למה, כי לא הייתה זירה, לא היה רכב במקום, סה"כ כתם של דם על הכביש, אין עדי ראיה, הרכב המעורב נמצא כ- 30 מטר מהמקום חונה. הנהגת המעורבת מסתגרת בשירותים בבית חב"ד, הבעל שלה מתפלל ושניהם לא משתפים פעולה"** (עמ' 22 ש' 13 - 16), כך גם לעניין סירובה להצביע על מקום התאונה.

הבוחן מסביר כי התנהגות זו פגעה באיכות החקירה, שכן הזזת הרכב מן המקום, מנע ממנו קביעת מקום ומרחק חציית הולכת הרגל מקו המכוניות החוצות, כמו גם העובדה שלא ידע בסמוך לקרות האירוע, שהולכת הרגל נדרסה על ידי גלגלי הרכב ולפיכך לא בדק את בגדיה לצורך מציאת סימנים וממצאים (עמ' 26 ש' 23 - 25 ו- עמ' 29 ש' 1 - 4).

אינני מקבלת את טענת ההגנה בדבר היות הנאשמת נסערת עד כדי כך שלא הצליחה לנהל שיחה עם אוכפי החוק, שכן גם במצב שכזה, מצופה היה ממנה לנהוג אחרת ולא להסתגר בשירותים ולהימנע ממגע עם הבוחנים במשך כשעה וחצי, לאחר מכן, לענות בחצאי תשובות, להאריך ולסרב את מהלך החקירה, הזזת הרכב מהמקום ועוד, הכול כפי

שעולה מן העדויות והמסמכים (ת/5 + ת/5 א - עדות הבעל שהגיע למקום ואשר היה פעיל בהתנהגות לא ראוייה, ת/7, ת/14 - התנהגות הנאשמת).

חוסר שיתוף הפעולה עולה באופן ברור בקטעי הווידאו כפי שצולמו על ידי הבוחן בזירת האירוע **בת/23**, שם הנאשמת לא עונה לשאלות פשוטות, שותקת, ממלמלת (אולי מתפללת), כאשר כל העת מאחוריה אנשים (כנראה הבעל והסנגור), אשר נכנסים לתוך דברי הבוחן, מונעים מן הנאשמת ליתן תשובות ואף קוטעים את תשובותיה, כשבכך יש פגיעה ממשית בעבודת המשטרה.

לכך יש להוסיף את העובדה שיש בה המשך ישיר של התנהגותה לאורך כל הדרך, והיא הימנעות הנאשמת מלמסור עדות בבית המשפט, תוך בחינת עדות זאת כנדרש ובאופן המיטבי באמצעות חקירה נגדית, וכידוע, הימנעות מעדות זו יכול ותגיע עד לכדי סיוע, ובוודאי שלא ניתן לקבל אמירות אלו שנשמעו בפעם הראשונה על ידי אחר (המומחה) כעדות בעלת משקל שהוא.

התנהגות זו של הנאשמת הינה בבחינת התנהגות מפלילה, בסמוך לקרות האירוע ואשר בנויה מסדרת אירועים ומעשים, ולפיכך זו יכולה להגיע עד כדי ראייה מסייעת לראיות התביעה, כאשר מצאתי שיש בהתנהגות חריגה זו של הנאשמת ביטוי לתחושת אשמה כשהיא מטעה את החוקר, נמנעת מלמסור פרטים חשובים הידועים לה, מסרבת, באופן פאסיבי ומשתמע, מליטול חלק בהליכי חקירה ועוד.

התנהגות זו מאפיינת מי שחש אשמה ויש לראייה זו כוח נסיבתי המצטבר לראיות אחרות ונוספות, (ראה י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון בעמ' 310 - 314).

רשלנות הנאשמת

מכלל העדויות והראיות בתיק, עולה שהנאשמת נהגה ברכבה, וגם אם לא עצרה בקו הצומת, הייתה צריכה להבחין בהולכת הרגל, גם אם זו עמדה בין כלי הרכב החונים, אף על פי כן פנתה שמאלה, ובעשותה כך, עדיין יכולה הייתה לראות קדימה למרחק רב, אולם לא הבחינה בה בהולכת הרגל עד לרגע שפגעה בה, ומשכך יש בהתנהגות זו לפחות משום חוסר זהירות וכדברי הבוחן ירדני: **"היא הנהגת, היא הייתה אמורה להסתכל קדימה ולראות את הולכת הרגל, גם אם באיחור מה, לפחות לדעת מאיזה מקום היא הגיעה בצורה כוללת, דבר אשר לא ידעה להגיד את זה"** (עמ' 18 ש' 16 - 19).

חוסר הזהירות נלמד מניסוי שדה הראייה שנקבע על ידי הבוחן במקום ואשר לא נסתר על ידי ההגנה והמומחה שהביאה להעיד מטעמה, וכן ממקום כתמי הדם אשר נמצאו על הכביש.

יידוע הנאשמת בזכויותיה קודם תחקורה

ההגנה מלינה על כך שהנאשמת לא הוזהרה קודם נטילת אמירותיה במקום האירוע ואף מצינת שיש פגיעה בזכות זו עובר לקבלת עדותה במשטרה (ת/3).

אומר, כי לא מצאתי שמעבר לטענה זו שהינה טענה בעלמא, יש לכך יסודות מוצקים, בעיקר נוכח העובדה שבעת שהמשטרה הגיעה למקום, כבר היה שם עו"ד מטעם הנאשמת אשר כבר שוחח עמה וייעץ לה, אבל גם משום שהבוחן, קודם החקירה הודיע לה על זכויותיה (ראה ת/26) ואף שהנאשמת (כפי שנהגה לאורך כל החקירה), סירבה לחתום.

צפייה בת/25, שהוא תיעוד חקירת הנאשמת מעלה, שחקירת הנאשמת, שבסופו של דבר התפרסה על שני עמודים, הצריכה עמל רב מאת הבוחן, אשר נהג באורך רוח וסבלנות כלפי הנאשמת (יש לציין כי בחלק מן הזמן הבוחן עסק בעיסוקים נוספים שאינם קשורים לחקירה), ובכל אופן חזר והזהיר את הנאשמת מספר פעמים והבהיר לה הבהר היטב את החשדות נגדה, כאשר גם כאן, הנאשמת אינה עונה, מושיטה ידיה לצדדים, ממלמלת ועוד, ונמנעת ממתן גרסה רצופה, הגיונית ומלאה.

בנוסף, העד ירדני בעדותו, מציין, שכבדרך קבע נוהג להזהיר את הנשאלים על ידיו, אך גם אם היה בכך משום פגם, לא ניתן להתעלם מן העובדה, שהנאשמת לא מסרה כל פרט במקום האירוע וקודם חקירתה במשטרה, כך, שאין כל חשש בדבר תיעוד דברים או פרטים מבלי שהבינה את משמעות אמירתם, להפך הוא הנכון, משום שהבינה ומשום שמיד ובסמוך נועצה בעורך דין, לא מסרה כל פרט במקום.

בסופו של דבר ההגנה לא ביקשה לבטל או ליתן משקל נמוך לפרטים שמסרה בחקירתה במשטרה, אלא מצאה שיש לתת להם משקל מלא.

זכות השתיקה

החיסיון מפני הפללה עצמית, לרבות הזכות שלא לחשוף קו הגנה, מבטא את אחת מזכויות היסוד של החוק, כשיש חשש שדברים שיגיד עלולים לשמש לחובתו של נאשם בהליך פלילי (ע"פ 6633/81 חורי, בג"צ 6319/95 חכמי ועוד), כאשר זכות זו אינה חלה על הצגת חפצים ובענייננו, על ההצבעה או הזזת הרכב ממקום הפגיעה וזירת האירוע.

ההשלכה שעלולה להיות לעשיית שימוש בזכות השתיקה, היא על מהימנות עדותו של הנאשם, שכן מקום ששתק חשוד **"במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם צפיותיו שיאמינו לו כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב עדויות ההגנה"** (ע"פ 475/85 מנדל פרוסט, וההתייחסות לעדות זו תהא כאל "עדות כבושה" (ראה "על הראיות", י. קדמי חלק ראשון, עמ' 27 - 30).

לפיכך, הימנעות מלהעיד, לפי סעיף 162 לחסד"פ קובע כי שתיקה של נאשם במהלך הדיון, קרי, הימנעות מלהעיד, תוכל לשמש סיוע במקום שנדרש כזה, שכן הכלל הוא, שבמקום שמחייב תגובה והסבר מצד נאשם, מכוחן של ראיות לכאורה שהובאו נגדו והוא שותק, יש לראותו כמי שאין בפיו כאלה (י. קדמי, בעמ' 306).

שתיקה זו נצברת להתנהגות מפלילה בה נהגה הנאשמת עובר לאירוע, במהלך חקירתה במשטרה ובעת הדיון המשפטי במהלך ניהול ההוכחות, עת החליטה שלא להעיד ולא לענות לראיות התביעה הלכאוריות שהוצגו (ראה ע"פ 6471/00 הר-שפי), שכן הדעת נותנת, שאדם הנאבק על חפותו, ימסור את גרסתו.

מחדלי חקירה

"מחדל חקירה פירושו, כי עקב רשלנותן של ראיות התביעה (לרבות ראיות החקירה), אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם. הלכה היא, כי מחדל חקירה נזקף לחובתה של התביעה. פירושו של דבר, כי מיוחס משקל מסוים לאפשרות שאילו היו מתרחשים הדברים אחרת - ראיה היתה מושגת .. היתה בפנינו הוכחה המחזקת את גרסת הנאשם" (ע"פ 4384/93 מליקר, ע"פ 7443/06 ארקה).

עדיין, קיומו של מחדל, כשלעצמו, אינו מוביל מניה וביה לזיכוי נאשם ונדרשת בדיקה פרטנית של התשתית הראייתית בתיק ובחינת משקל המחדל האם מגיע לידי יצירת ספק סביר (ע"פ 10735/04 גולדמן, ע"פ 10596/03 בשירוב ועוד).

קיימת הבחנה בין מחדל חקירתי הנזקף לחובת התביעה, דהיינו, פוגע בעמידתה בנטל ההוכחה המוטל עליה, לבין מחדל ראייתי העומד לזכות הנאשם, דהיינו פוגע משמעותית ביכולתו להתמודד עם ראיות התביעה, או ביכולתו לעמוד בנטל הוכחת גרסתו, בראשון- הנאת הנאשם ממחדל זה הינה עקיפה ואילו בשני- הנאתו הינה ישירה. (י. קדמי. על הראיות חלק רביעי עמ' 1979 - 1985).

במקרה זה המחדל הוא אי ביצוע ניסוי שדה ראיה בנקודה מסוימת, כאשר מחדל זה לא גרם לנזק ראייתי ולא קיפח זכותה של הנאשמת לבצע באמצעות המומחה מטעמה את "ההשלמה" הזו ולא נגרם כל נזק ראייתי, דבר שלא עשתה ולפיכך לא מצאתי שיש במחדל זה להביא לזיכוייה.

לסיכום:

לאחר ניתוח כלל הראיות בתיק, הממצאים בזירת האירוע, ניסוי שדה הראיה אשר הוכיח באופן ברור כי לא הייתה מניעה מן הנאשמת מלהבחין בהולכת הרגל, שהייתה כבר מצויה על גבי הכביש בעת פנייתה שמאלה, וכן לאור מצבה הבריאותי של הולכת הרגל, אשר מאשש את כיוון החצייה ואופן הפגיעה, ואף כשלקחתי בחשבון לחובתה של הנאשמת את שתיקתה והימנעותה מלהעיד, אך גם את שיבוש החקירה, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה, ואני מרשיעה את הנאשמת בעבירות של אחריות לגרם תאונת דרכים, אשר גרמה לחבלה של ממש, נהיגה בחוסר זהירות, והתנהגות הגורמת נזק.

לעניין העבירה של נהיגה ברכב ללא ביטוח, הרי שלא הוכח לי דבר לעניין עבירה זו, ואני מזכה את הנאשמת ממנה.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ט, 10 אפריל 2019, במעמד הצדדים

עמוד 15